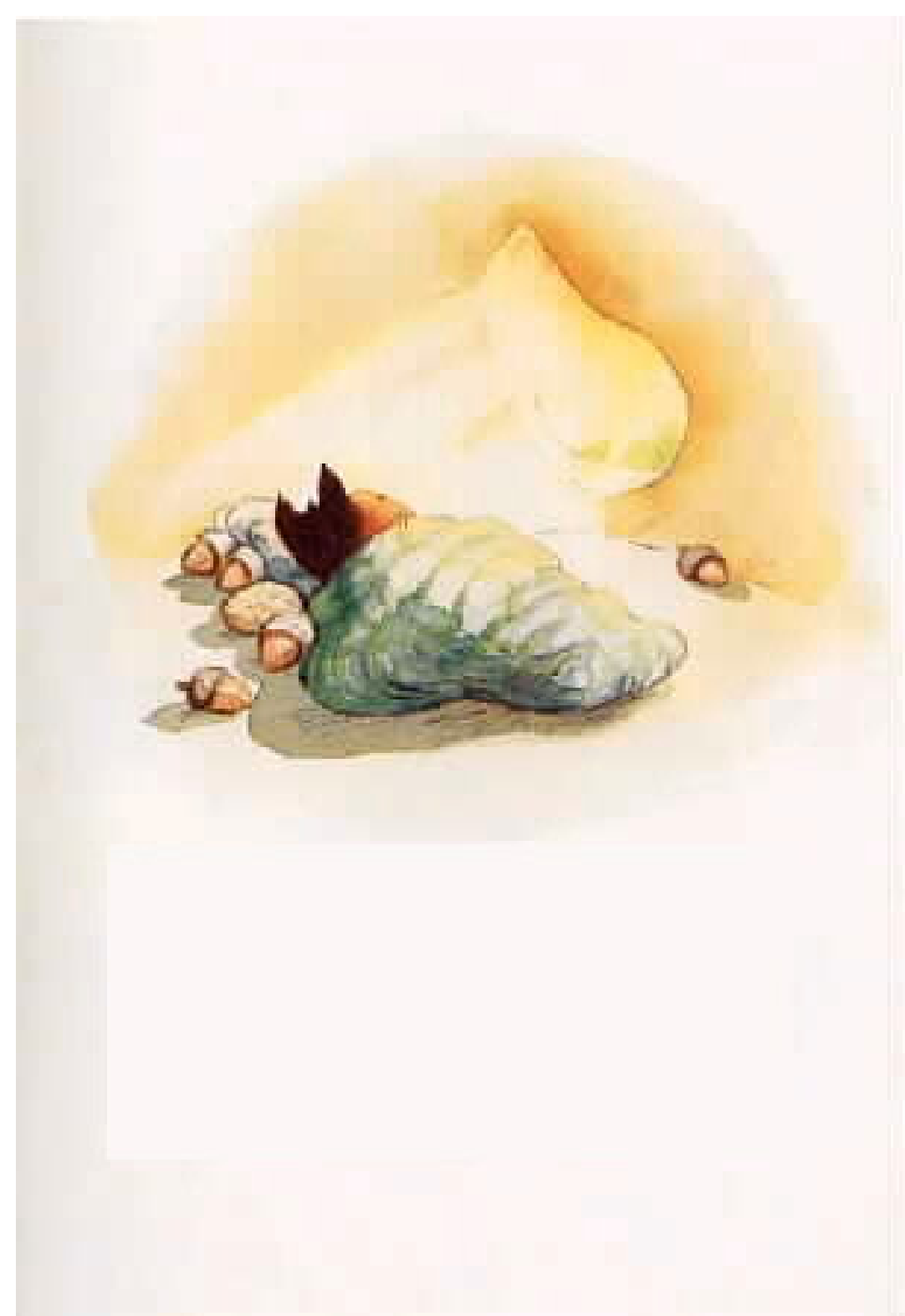

כבר לא לבד

הנס וילהלם

בוקר אחד ארמון הסנאי נשאר במיטה
זמן רב יותר מהרגיל. לא היה לו חשק
לקום. לא היה לו מה לעשות, ומה
שיותר גרוע, לא היו לו חברים כדי
לשחק אתם.
"אוכל להמשיך לישון" חשב לעצמו,
כשפתאום כל הבית התחיל לזוז

אבל זו לא הייתה רעידת
אדמה. היה זה רק מוריס
כלב המים ששיחק עם ענף
מהעץ של ארמון.

"למה לא" ענה מוריס "מדוע לא תצא
לשחק?"
"פוי" אמר ארמון שלא רצה כי מוריס ידע
שאינן לא חברים למשחק.

"השתגעת?" קרא ארמון בכעס "למה
אתה עושה רעש כזה מוקדם בבוקר?"

ארמון לא האמין לרגע למוריס, אבל הדבר
סקרן אותו ולכן הצטרף אליו.

"אני יודע כבר מה היא הבעיה שלך" אמר
מוריס כשהוא מנער מים מפרוותו "אתה
פשוט משועמם בחברת עצמך! זה קורה לכל
אחד מאתנו מדי פעם." והוא המשיך "האם
חשבת פעם מדוע כלבי מים שמחים כל כך?
זה כי כל יום אנו מוצאים חבר חדש."
"אז יש לך בוודאי מאות חברים" אמר ארמון
בפקפוק.

"אולי אפילו יותר מזה" ענה מוריס "בוא
ואראה לך כמה מחברי!"

"ראה כאן! הנה כמה מהחברים שלי!" אמר מוריס וקפץ לתוך קבוצה גדולה של פרחים באחו.

"אבל אלה רק פרחים טיפשים!" קרא ארמון "אלה לא חברים!"

"למה לא? הם הרי יפים ומריחים נהדר.

הבט, הם כולם מחייכים אלינו. ומי שמחייך אלי הוא חבר שלי" קבע מוריס.

כאשר מוריס תפס פרפר הוא שחרר אותו מיד.
"איננו יכולים לאסור חברים" אמר תוך צחוק רם.

"עכשיו בוא וננסה לצוד פרפר" אמר מוריס
"אלה חברים ערמומיים מאוד." "ארמון עדיין
חשב שמוריס קצת מגוחך אבל ציד פרפרים
מצא חן בעיניו.

ואז הצביע מוריס על שורת אבנים שבתוך
הנחל "אלה הם חברים טובים יותר מאשר
גשר" אמר.
ארמון לא היה בטוח.

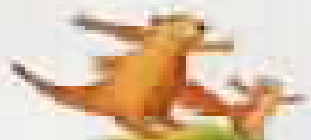

כשיצא משם, פרוותו וזנבו היו רטובים. הוא
אמר בכעס "אני מבין שגם המים הם חברים
שלך!"
"אבל מובן" צחק מוריס "אין צורך להתעצבן.
יכול להיות נעים מאוד לשחק במים. בוא.
הבט עלי!"

ארמון קפץ אחרי מוריס מאבן לאבן. אבל
כשהיה כבר קרוב לחוף החליק ונפל למים.

עכשיו גם ארמון התחיל לצחוק. נדמה היה לו
שהוא קצת מגושם מדי. אחרי שמוריס גמר את
המקלחת שלו שניהם היו כבר רטובים כהוגן.
הם ניערו את המים מעצמם ואז מוריס רץ אל
הגבעה ופשט את ידיו לצדדים.
"עכשיו חברתי הרוח תייבש אותנו!" ותוך דקות
הם היו שוב יבשים.

"אני אוהב מים" קרא מוריס "הם
מצננים אותי ומדגדים בכל גופי."

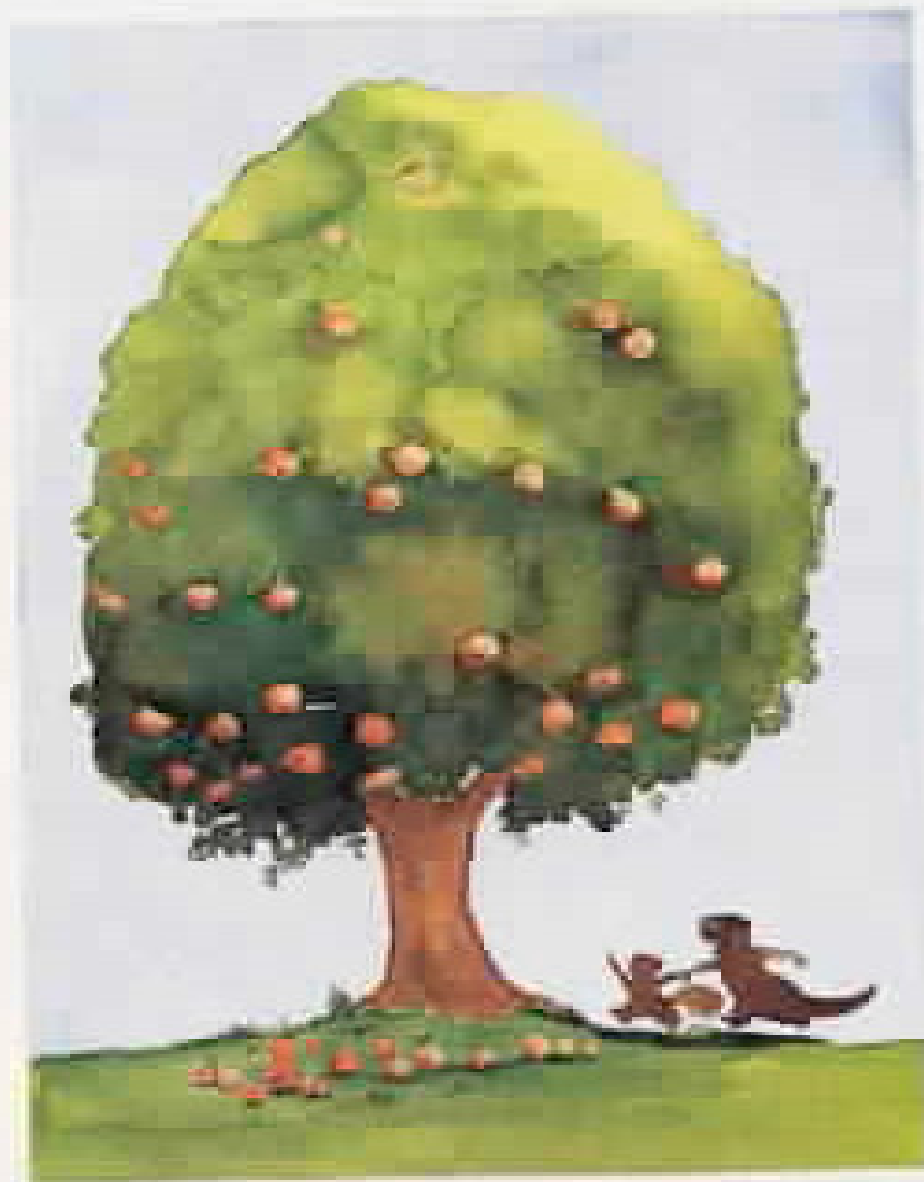
"בוא ונשכב קצת בשמש" אמר מוריס.
השמש חיממה את הבטן שלהם. "אני
חושב שהשמש היא חברה טובה" חשב
ארמון אך לא אמר כלום למוריס.
"עכשיו נעשיתי רעב" אמר מוריס כעבור
רגע.

הפעם היה זה ארמון שאמר "בוא אתי. אני
יודע מישהו שיתן לנו דבר מה לאכול."
"חבר כלשהו?"
"בטוח" צחק ארמון והם התחילו לרוץ.

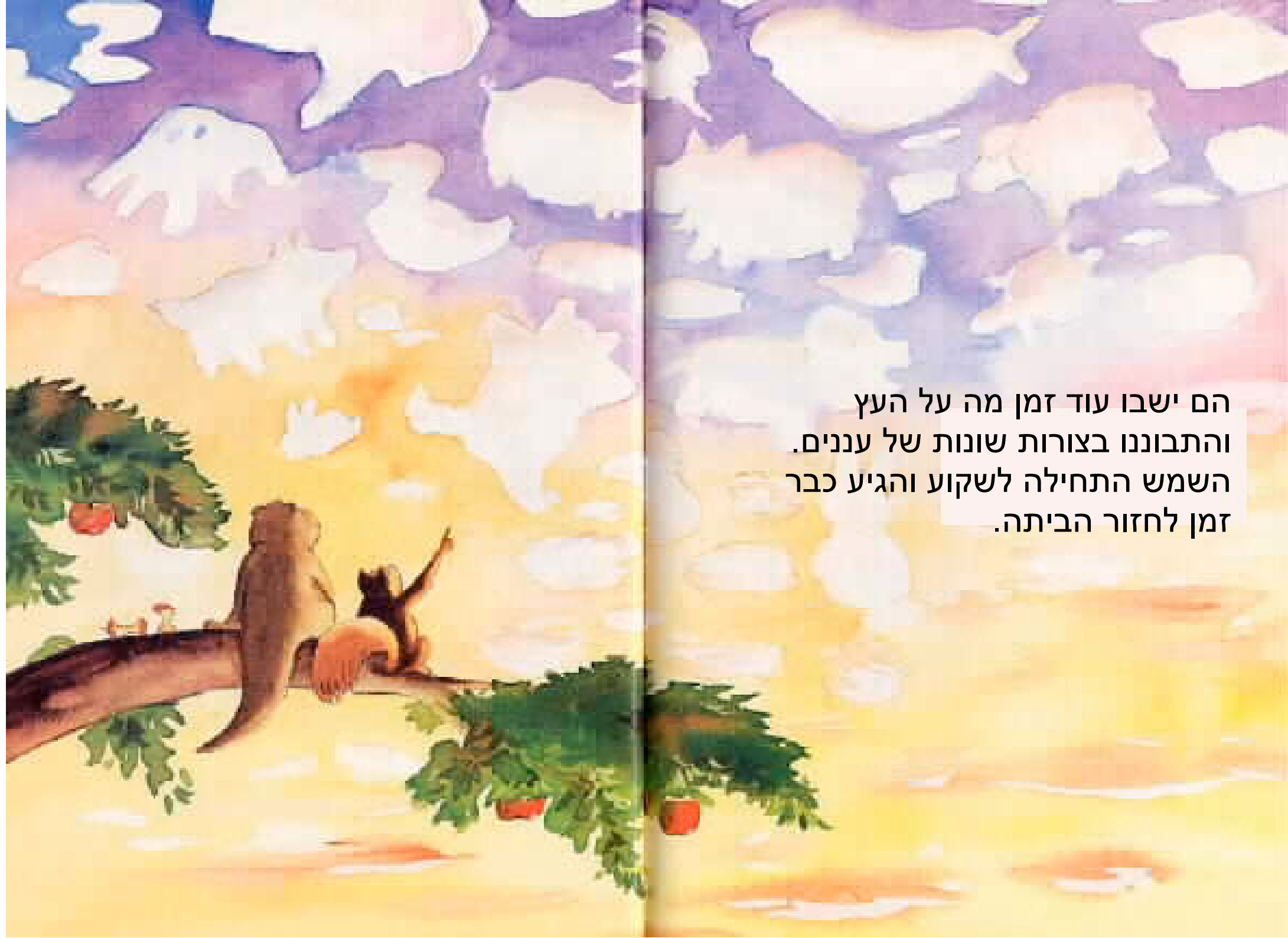

"אני אוהב את החבר הזה שלך!" אמר מוריס.
"וכך גם אני!" ענה ארמון.

הוא הוביל את מוריס לעץ תפוחים,
מלא פרי בשל.

הם ישבו עוד זמן מה על העץ
והתבוננו בצורות שונות של עננים.
השמש התחילה לשקוע והגיע כבר
זמן לחזור הביתה.

"אז מה? היום הכרת
איזה חבר חדש?"
שאל ארמון
בביישנות.
"לא, היום לא" ענה
מוריס "היום שכחתי
לגמרי. היינו עסוקים
מדי."
ואז חייך ואמר "אבל
מה אתך? תרצה
להיות חבר שלי?"
ארמון אהב את
הרעיון. כשחתרו
במים הוא החזיק חזק
בחבר חדש שלו.

שני החברים נפרדו ב"לילה טוב".
"נתראה מחר בבוקר" אמר מוריס "אני
רוצה להכיר לך חברים נוספים שלי. את
הדובים, הארנבות והדביבונים" והוא
נעלם במי הנחל.

באותו ערב ארמון נשכב מוקדם לישון. הוא
סידר את השעון המעורר שלו כדי לא לאחר
לקום בבוקר. הרי אינו יכול לאכזב את
החברים החדשים שימתינו לו!

